

## לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם  
למען תהיה לי השירה הזאת לעד לבני ישראל: כי אביכנו אל הארץ  
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן וננה אל אלהים  
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות  
זירות ועתה לשירה הזאת לעד לפנוי לעד לא חשבח מפני זרעך כי דעתך  
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"  
הישמרו לכם מעבודה זהה, אל תפנו אל אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפנו  
את בריתך! ובשכר זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי?

### מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והעמיינות, תגדל ההשגה הבאה  
מןנה. כמו שכתב המיסטית ישרים (פרק א' ז'ל), "וכפי השיעור אשר כבש את  
יצרו ותאותיו, ונתרחק מן המרתקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו  
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי  
את השמחה העצומה של מי הפורים, את ה"אורה ושמחה ושבון וקר", עליו  
לשימים אל לו את עבודותם של ישראל ביוםיהם, שהבו בתשובה לבבב שלם  
וروح נשברה, עד שנהיו "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור  
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו די'קיא, שברואבי היהודים לשלווט  
בhem ונהפוך הוא אשר ישלוטו היהודים מהמה בשנאייהם, צכו ל"קימוי וקבלו היהודים  
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלומים עליהם", ל"יום משותה ושמחה", יום של אהבת  
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "הנימים קאללה נזקרים ונעשים בכל דור ודור,  
משפחחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים קאללה, לא יעברו מותך  
היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק בימים ההם, אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור  
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית,  
כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שאי  
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעם ולהרגיש קצת  
ענין "כן ישיגו וישמה בו" בימינו אלה, כשוארה של הגאולה כבר מבצב ועולה.]

### שםחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכולו בלתי אל האיש אשר באמת בשם  
"יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה וששון ליהודים", ליהודים די'קיא.  
"יהודי" הוא והכופר בעבודה זהה (כדייאتا במגילה יא, א), והתווכח מהబלים של  
הגוים, והמתಡבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית".  
לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

## אלכל / היי' פָּרָאַן

ראש מכון, מכון תפארת

### שורש שנותו של המן - שנות הדת

"וְגַיְיוֹ לְהַמֵּן לְרֹאֹתִים תַּעֲמֹדוּ דְבֵיכִי מְרֻדְכִּי כִּי הָגִיד לְהָם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"  
(אסטר ג, ד).

הכתוב מגלה לנו, ששנות המן למדכי לא הייתה בעצם ה"חוצה" שמדכי  
לא השתחווה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבד, בכלל זה שמדכי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתוב הגרא' באפרשו ז'ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי –  
ולפיכך היה שנותו עליו רב מאד, כי אין שנאה כשנאת הדת", עכ'ל. כמובן,  
שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנאת הדת. שנות המן  
למדכי הייתה בכלל שהוא יהודי, היהודי יש לו דת, יש לו תורה האומורת לו שאסור  
להשתחוחת בעבודה זרה. ושנאת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ז): "וַיַּבְצַק בְּעִינָיו וְגַוְיִם כִּי הָגִיד לוֹ אֲתָּה עַם  
מְרֻדְכִּי",وفي הגרא' ז'ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת שהוא יהודי", עכ'ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגזירותיו הייתה לעקוור את הדת, וכמו  
שכתב הגרא' עה"פ (פסוק ז) "וַיִּבְשַׁק המן – פִּירּוֹשׁ עַל עֲקָרוֹת הדת". ובכן, מכיוון שכל  
עיקר שנותו של המן למדכי – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبع הדבר, שאת  
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "וַיִּבְשַׁק הַמֵּן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל  
מִלְכֹות אֲחַשְׁרוֹשׁ עַם מְרֻדְכִּי". וממי אליה הנקראים "עמ מרדכי"? אומרים ח'ל  
(מגילה יג, ב): "אמר רבא, בתחילה במדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן  
– ולבסוף בכל היהודים".

"עם מרדכי" מאן נינה? רבנן! הם מה מה אשר עוררו את שנותו של אותו רשות  
באופן כה נורא. וכל קר למה? כי רבנן מהה "יהודים", היהודי יש לו תורה, היהודי  
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוחת להמן. ואתה هل לא היה המן מסוגל לסייע.

### עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהרים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהרי"ל דיסקין זצ'ל, שאמר על הצורות הרבות שהיו באחרית  
הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ניצל". כשהשאלוהו, "ומי הוא עהרליךער איד'"?  
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכך היא המידה: מי שמובלט מהגויים,  
הוא הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחים האמיתים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידיינו מהגר"ח מזולאצין בשם רבו הגרא' (כפי שMOVED באספה  
אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה  
מהאלף הששי, ופסוקי כל סדרא מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון  
זה עולה, שהשנה הנוכחית מוכנות נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה נראה  
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקוור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שهما כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעייר  
מטרת המן היה להבטל אותם מן המצווה.

ב. ובפי הגרא' כתוב ז'ל, "וְהַכֵּל הִיא מִפְּרָאַן עַם מְרֻדְכִּי דְּהַיּוּן יְהוּדִים, שֶׁשְׁבִּילָךְ רָאַר לְאַרְבָּעַ מְרֻדְכִּי", עכ'ל.

ג. והיינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדשה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן, שחלק מישראל נמצא על אדמתם, אבל kali תואר "הארץ".